

Az álmomban szép képek jöttek a fészbukon, és mindegyikre egy szmájlival vagy egy szívecskével kellett válaszolni. A fő oldal nem ment magától, teletornyozva az látókérgünket minden félével. Azt én úgy éreztem, a váltakozó jelek az alternáció hozta létra, hogy jöjjön új kép. Alternáció az 1212121212..., írjam ki százszor, már úgyis érted. És a bal-jobb-bal-jobb mi, ha nem alternáció. "Most nem megyek menetelni, most alternálni készülök," - mondja Vanek úr a képzeletbeli Rejtőben.

Vagy a trilla két újjal, é-disz-é-disz-é-h-d-c-ááá. Ennek is az eleje alternáció. "Fúr Elise". Nagyszerű dallam, pedig úgy leszólják, hogy gyermeki, Erzsikének írta Beethoven. Nem az aktuális zongoraverseny-sztárnak. És hallottam lejátszva Kertnek Lajostól, Szjatoszláv Richtertől, Caudio Abbadótól, hogy csak néhányat említsek, és gyönyörűen játszották, mint akik szerették. És technikai nehézsége ellenére 50 éves korban újra megtanultam, és játszottam, ha meglepni akartam a kedves közönséget. Pedig még a kottát is újra kellett tanulni négy év zongoratanulás után.

A tornában is a váltott karú testtartás. Ez mindenképp alternáció. És alternáció az élet körforgása, a halál és az újabb élet váltakozása. Ebben csak az volt különös, hogy a szmájlit és a szívet nem felváltva kellett nyomni, volt az alternáción belül egy másik alternáció. Minden változatban elfogadta a fészbuk. Írhattam bármilyen sorrendben, lényeg az, hogy tegyem kifejezővé a megelégedettségem.

De eddig nem kaptam megerősítést. A Bakosban így nem volt benne, de a hozzá vezető út, az kifejezetten intellektuális izgalom volt.

70 évig abban a tévhitben éltem, és többször publikáltam, többek között az egyetemi doktorimban, hogy az alternáció két jel következetes váltakozása. Lehet az két kép felváltott megjelenése. Esetünkben a szép képet akkor kaptam, legyen az táj, legyen az hölgy, ivarérett, legyen az állat, macska vagy kutya, ló, de akár pelikán, ha alternációt végeztem, röviden alternáltam. Nyomtam egy szmájlit vagy egy szívecskét felváltva. Azért nem nyugodtam bele. És a Google-ot is megnéztem. Matematikusnak való ínycséség jött fel. Alternáció: a logikai "vagy" alatt egy olyan kétváltozós logikai művelet, amelynek az igazságértéke akkor és csak akkor hamis, ha mind a két tagja hamis.

Példa: "Ubul buliba ment."

"Ubul moziba ment."

A v B "Ubul buliba vagy moziba ment."

Ez akkor hamis, ha szegény Ubul nem ment se buliba, se moziba. Együtt érzek Ubullal, és magammal, aki leélt egy életet, és nem jól tudta az alternációt. A nációt. A vakációt. A szamárdiót. A szamárlenyeret. A kegyeletet. A kebleteket. A szemérmertlenség vigyorgó rémét. A nagymarosi révét. A cinkotai rémét. A hárfát. A hársfát. A nyársfát. A nyárspolgárt. A honpolgárt. A zonne-polgárt. A zonnét. A zöngét. A hangot. A harangot. A turulmadarat. A Kis-Trianont. A Nagy-Trianont. A Versiallesi Békét. A homunkulusz létét. Nem tudta jól a világot. Téveszmék között élt. Ő maga a téveszme. Egy rémeszme.